

# KLUBOVNA V OHROŽENÍ



TAJNÝ  
ŽIVOT  
*Loly*

DAVINA BELL

KLUBOVNA  
V OHROŽENÍ

TAJNÝ  
+ ŽIVOT +  
*Loly* +

Original title: The Secret Life of Lola  
Text copyright © 2020 Davina Bell  
First published in Australia by Hardie Grant Egmont

*Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Bodnárová, 2021  
Cover illustration © Samantha Woo, 2021  
Cover design © Jess Cruickshank, 2021  
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1148-2 (pdf)

# KLUBOVNA V OHROŽENÍ

TAJNÝ  
ŽIVOT  
*Loly*



DAVINA BELL





Věnováno všem chybám,  
které jsem kdy udělala.  
Díky za to, co jste mě naučily.

# KAPITOLA 1

„Jsi si jistá?“ ptá se mě moje sestra Tally. Je sobota pozdě odpoledne a Tally se opírá o otevřené dveře taxíku. „Jsi si fakt *naprosto* jistá, že nechceš jet? Do NEW YORKU? Lolo Powellová, tys přece *vždycky* chtěla jet do New Yorku!“

To je pravda. V New Yorku jsou ty nejúžasnější umělecké galerie – Whitney, MoMA, Met, Guggenheimovo muzeum. Vsadím se, že půlka věcí, o kterých jsme se letos učili ve škole, tam někde visí. Pro lidi, kteří mají rádi umění, asi není na světě lepší místo. A to ani nemluvíme o Empire State Buildingu. A o soše Svobody! Nebo o Central Parku v létě! Tohle všechno jsem vídala ve filmech už odmalinka. A na zdi mi visí plakát s ohromným Chagallovým obrazem, který mají v Lincolnově centru, kam lidi chodí na divadlo, balet, operu a koncerty. A jen tak mezi námi, tenhle rok byl náročný. Moc ráda bych se vznášela nad zemí a zapomněla na Clives (to je umělecká škola, kam chodím) – na tu spoustu dřiny a na to, že nejsem tak dobrá jako všichni

ti géniové tam, a na hroznou věc, kterou jsem vyvedla tenhle týden a na kterou teď nechci ani pomyslet.

Polknu. Tally zvedne obočí. Zimní slunce právě zapadá a v nádherném oranžovém světle pěkně vynikají její kudrlinky. Rozum mi říká: „Je to New York! Jestli nepojedeš, budeš toho litovat! Tvoje sestra se tam dostane takhle zadarmo jen jednou za život! JEĎ!“ Jenomže srdce je proti: „Zůstaň tady, doma, v Sunnystreamu. Slíbilas to ostatním. Tak to dodrž.“

Letos jsme začaly každá chodit na jinou střední školu, takže prázdniny mám vyhrazené pro moje nej kámošky: Isobellu Brodieovou, Maki Zhangovou a Sofii Hargraveovou. Na základce jsme si byly hodně blízké, ale teď už se skoro nevidáme. Přes týden bydlím na druhé straně města u tety Claire, abych to měla blízko do Clives. A o víkendech musím většinou pracovat na úkolech v ateliéru.

Bella, která je superšprtka a taky supergénus a taky oficiálně moje nejlepší kamarádka, získala stipendium na internátní škole Hollyoakes dole pod horami, takže je celé pololetí pryč. Je to šéfka naší party (což znamená, že taky nejvíc poroučí), ale právě i kvůli tomu ji máme rády. V posledních pár týdnech ale chyběla při našich skupinových setkáních na FaceTime, což je divné. A taky postovala dost zvláštní věci na Instagram – spousty fotek vaflí a nahodilé citáty z písniček. Takže budu muset zjistit, co se to s ní děje.

Maki samozřejmě trénuje gymnastiku čtyřiaadvacet hodin denně a sedm dní v týdnu. O minulých prázdninách si zlomila dvě žebra, ale uzdravila se a někdy zanedlouho – možná už teď o prázdninách? – pojede na celostátní šampionát. A někdy *potom* by ráda na olympiádu, což zní dost

bláznivě, ale ona je vážně dobrá. Nejspíš byste řekli, že ona je v naší partě ta tichá, ale zas ne že by se styděla. Jen se prostě nepředvádí – dokonce ani s gymnastikou.

A Sofie zase začala chodit na tancování a na plavání a do skautu – což je samozřejmě super, abyste mě špatně nepochopili. Když její sestra-dvojče Gracie o Vánocích umřela, přestala Sofie všechny ty věci dělat, takže jsem ráda, že už je zase ve svojí kůži. Ona vždycky byla ten potrhlý snílek – vždycky něco kutila a pekla a účastnila se všech praštěných aktivit, které u nás v Sunnystreamu – tak se jmenuje naše čtvrt – máme.

Takže prázdniny jsou jediná doba, kdy se můžeme setkat na živo – i když ani *to* není v poslední době tak jednoduché. Chtělo to milion zpráv, než se podařilo domluvit dnešní schůzku, zatím jsme se neviděly, a to už jsou prázdniny víc než čtyřadvacet hodin! Nikdo neměl čas dát si dneska ráno mléčný koktejl anebo zajít na piknik do Corner Parku. Musím si užít každou vteřinu, kdy můžeme být spolu. Takže zavrtím hlavou a řeknu Tally: „Je to od tebe fakt moc hezké. Ale... já tu mám něco na práci.“

„Nezůstáváš tu, abys viděla Muzikálový sprint, že ne?“ zeptá se mě Tally. „Já vím, že ho miluješ, ale vždyť je tu každé dva roky. Uvidíš to příště.“

Myslí Muzikálový sprint o trojhrannou trofej, což není *jen* hudební soutěž – je to taky jedna z nejdůležitějších událostí v Sunnystreamu. Soutěžíme o ohromnou trofej s našimi největšími rivaly, Cloud Townem (to je předměstí kousek od nás) a Willowbankem, což je město loserů (bez urážky) nedaleko odsud. Jde tam ale o mnohem víc. Bella by asi řekla, že se jedná o občanskou hrdost a rozdmýchání ohně komunitní aktivity (mimočodem, ona fakt



takhle mluví). Jednoduše to znamená, že každý ze Sunnystreamu pracuje na tom, abychom společně dokázali něco velkého. Moje rodina miluje muzikály, takže jsem tuhle akci sledovala každý druhý rok svého života. Většinou je největší hvězdou Tally. Tentokrát se to bude konat u nás v Sunnystreamu – v klubovně v Corner Parku, kterou jsme s holkami o minulých prázdninách zachránily, když ji náš zlý starosta chtěl nechat srovnat se zemí. Ale to by bylo na dlouhé vyprávění.

„Budu tě pravidelně informovat, slibuju. A Tally? Užij si to. Zasloužíš si to,“ říkám a myslím to vážně.

Tally se zazubí a položí mi dlaň na tvář, jen na chvíli. „Přivezu ti ty stíny, cos chtěla. A umělecké časopisy,“ říká. „Mám s sebou tvůj seznam. A nezapomeň na svoji část dohody, jasně?“

Povzdechnu si. „No jo, no jo. Zajdu za babi Marjorií.“ To je máma naší mámy a je to stará bručounka. Tally babi M. miluje. Připadá jí legrační, jak je zapšklá a kousavá, já si ale myslím, že babi Marjorie je prostě jenom stará protiva. Není toho moc, co by měla ráda – a *fakt* nemá ráda mě. Tally za ní chodí do domova důchodců každou chvíli. Já se tomu vyhýbám, jak můžu.

„Vtip je v tom, nebrat si ty její urážky osobně,“ říká mi Tally. „Ve skutečnosti je to zlatíčko. Uvidíš. No tak jo, měj se. Mám tě moc ráda!“ Poskládá se do taxíku, a když auto odjíždí, dojde mi, že mi Tally bude chybět.

Jestli si ale někdo opravdu zaslouží výlet na mírovou konferenci mladých influencerů do New Yorku, je to Tally. Pokud vám to ještě nedošlo, moje sestra je Tally Powellová. *Ta* Tally Powellová. Šestnáctiletá hvězda YouTube, která se větší hlavou dolů na speciálně upravený držák na ručníky

a zpívá písničky za doprovodu svého ukulele. Když nás obecní poník Soprano potřeboval loni akutně operaci, zazpívala mu písničku „Yesterday“ od Beatles (náš táta je tak trochu posedlý Beatles). Pak ji požádali, aby to zahrála na velké charitativní akci na fotbalovém stadionu, a ten koncert odvysílali v televizi. A takhle ji vybrali na tu konferenci – organizátoři viděli online klip.

Možná si myslíte, že to musí být snadné, být YouTube senzací a mít dva miliony sledujících – přes dva miliony, jak by Tally zdůraznila – jenže ona fakt tvrdě pracuje. Lidi o ní neustále na internetu píšou ošklivosti a ona se s tím musí nějak vypořádat. Musí pořád přicházet s novými nápady, učit se nové písničky. Dostává kupy e-mailů, které musí protřídit a zjistit, které z nich jsou od podivínů nabízejících, že od ní odkoupí její staré ponožky, a které by mohly obsahovat něco zajímavého, jako například informace o podobném výletu.

Tohle všechno si musím často připomínat, protože na Tally šíleně žárlím. Nesnáším, když si nás lidi pletou, a popravdě řečeno to taky umím dát najevo. Když se na mě lidi lepší jen proto, aby se dostali k ní, vyvolává to ve mně touhu... já nevím, oholit si hlavu a odstěhovat se do Francie. Jenomže i ve Francii Tally hromada lidí miluje! Má vždycky tunu komentářů, které hlásají *Je t'adore*.

Sleduju taxík, jak mi mizí z dohledu, a říkám si, jestli jsem se rozhodla správně, a mezitím se objeví moje malé sestry, vykulí se ze dveří, narážejí mi do nohou a motají se kolem mě.

„Máma říká, že máš jít dovnitř a pomoci s balením balicího papíru, hned TEDĚ,“ povídá Gwynnie (šest a půl, panovačná a hlučná).

„A že během DVACETI MINUT odcházíme na trh,“ řekne Poppy Jean (čtyři roky, roztomilá, hlučná, ale ne až tak moc). Mluví o trhu s názvem *Jsme snad šílenci? Vánoce v červenci!*, což je naše místní zimní tradice (s děsným jménem). Právě tam se mám setkat se svými kamarádkami a celý den odpočítávám minuty, kdy už to bude.

„A táta říká, že jestli se tam nedostaneme včas a vyprodají nám vánoční pudink, bude to TVOJE chyba,“ řekne Gwynnie.

„No jo, no jo,“ odpovím, setřesu Gwynnie, zvednu Poppy a zaprdím jí pusou na tvářičku. „Už jsem skoro hotová, musím si jenom vzít jiné náušnice.“

„Můžu jít s tebou?“ ptá se Pop a dloube do mě, když jdeme po trávníku.

„Ne,“ odpovím.

„Takže si chceš vzít nějaké od Tally!“ vykřikne Gwynnie, která neustále řeší, co je dobře a co špatně, pokud jde o majetek jiných lidí. „Ale jestli mi slíbíš, že mi na vánočním trhu koupíš vánočního skřítka z perníku, přísahám, že jí nic neřeknu,“ dodá.

„Já taky ne,“ řekne Pop. Otevírám přední dveře a ona se mi kroutí v náručí, aby se vyprostila.

„Uvědomujete si, že vydírání je ilegální?“ zeptám se jich.

„Co je to vydírání?“ ptá se Gwynnie.

„Co je to igelální?“ ptá se Pop.

„Znamená to, že jste v podstatě zločinci, holky,“ řeknu.

„Jako ti lumpové, co je zavírají do vězení.“

„Cože?“ vyhrknou a zní to vyděšeně.

„LOLO!“ okřikne mě máma z kuchyně. Teda ta snad slyší i trávu růst. „Lidi ve vězení nejsou zlí. Jen zkrátka udělali nějaké špatné rozhodnutí. Slyšíte, holky?“

„Myslím, že Lola právě taky udělala špatné rozhodnutí,“ řekne Gwynnie. „Ohledně náušnic.“

„No, myslím, že Lola o tom rozhodnutí bude muset pořádně a dlouho přemýšlet,“ řekne máma. „Protože jakmile se rozhodne, už se nebude moct vrátit v čase a mohla by toho opravdu litovat.“

Ztuhnu. Mluvíme tu ještě o náušnicích, nebo má na mysli jiné špatné rozhodnutí – to, které jsem udělala tenhle týden ve škole? Volala snad moje učitelka, slečna Ellershawová, rodičům, zatímco jsem byla venku?

Jestli budu muset strávit následující dva týdny u sebe v pokoji a budu mít zaracha, zatímco ostatní budou v klubovně popíjet horkou čokoládu od Mikieho, co provozuje pojízdný stánek s kávou, fakt mi to zlomí srdce. Holky mi tak strašně chyběly, že jsem dokonce uvažovala, že bych nechala plavat Clives. V příštím pololetí bych prostě začala na sunnystreamské střední a už bych se tam nevrátila. Život na Clives je... no, komplikovaný.

Na tu školu jsem se dostala, protože jsem vytvářela takové ty obrovské černobílé nástěnné obrazy, co vypadají jako fotky. Nechci se chlubit, ale je fakt, že nějakou dobu po nich lidi v Sunnystreamu docela šíleli.

A pak jsem přišla do Clives a došlo mi, že realistické umění – umění, které vypadá jako něco skutečného – je totálně dětinská záležitost, jako by se člověk snažil napodobit práci někoho jiného, není to vůbec kreativní ani originální. Rozhodně ne ve srovnání s tím, když se člověk pomaže barvou a pak se kutálí dolů po plátně rozloženém na kopci (což byla ročníková práce Skye na téma svoboda). Ne ve srovnání s tím, když se voda v bazénu nabarví načerveno, nechají se po ní všude plavat hořící svíčky a pak se to nafilmuje

z dronu (Herodův projekt nazvaný *Život po válce*). Prostě v porovnání s ostatními se tam cítím jako nula, co umí tak akorát vyrábět roztomilé náušnice. A když už mluvíme o...

„Ještě jsem přemýšlela o těch náušnicích,“ řeknu a snažím se znít pokud možno bezstarostně. „Neudělám to. Takže klídek.“ Střelím po Gwynnie pohledem, který říká „jen počkej!“. „Jo, mimochodem, nevolal mi sem někdo?“

„Jako kdo?“ zeptá se máma.

„Nějakej kluk!“ vykřikne Gwynnie.

„Žádněj kluk.“ Zamračím se na ni, i když by to bylo pěkné, kdyby to byla pravda. „Myslím třeba... Sofie?“

„Myslím, že má nový telefon, takže ti teď může posílat zprávy,“ řekne máma a já se musím usmívat. Jasně že si máma pamatuje, jak to bylo se Sofiným mobilem. Máma totiž moje kamarádky *miluje*. Myslím si, že když vyrůstala, neměla kromě psa Hutche žádnou nejlepší kamarádku. Byla široko daleko jediné dítě s tmavou pletí a v tehdejší době jí to děti pěkně osolily. Hrůza, co? Myslím, že proto má mamka tak ráda naše kamarády. A pamatuje si všechno kolem nich líp než já – třeba tu věc se Sofiným telefonem, který loni v létě vyhodila z okna.

„Aha. Jo, vlastně,“ řeknu a cítím úlevu, že je moje tajemství v bezpečí a že se můžu svobodně pohybovat po ulicích Sunnystreamu. Tyhle prázdniny budou hlavně o tom, že budeme se Sofi, Bellou a Maki spolu. Ne spolu, aby to vypadalo dobře na selfie, ale spolu, že si to člověk pamatuje nadosmrti.

## KAPITOLA 2

Na „vánočním“ trhu nebylo nikdy tolik lidí a víte co? Kapesní náměstí (jeho název připomíná kapesník, ale ve skutečnosti má tvar kruhu) nikdy nevypadalo tak krásně. Stánky jsou rozestavené podél travnatého okraje. Každý je vyzdobený v jiném originálním stylu – sněhové vločky a netopýři a neony ve tvaru kaktusu. Lidi se potulují kolem s kouřícími kelímky v ruce a barevnými balíčky pod paží. Altánek uprostřed je tak ověšený světýlky, že to vypadá jako zářící pavučina. Všichni mají bundy a čepice a od pusy jim jde pára v nadýchaných obláčcích, což krásně zapadá do celkové atmosféry. Ulice kolem náměstíčka jsou uzavřené pro auta, takže můžete jít ve vozovce, což už je samo o sobě zvláštní pocit. Sunnystream je fakt úžasné místo. Byt tety Claire je v takové šik čtvrti za řekou, se spoustou továren předělaných na byty a hromadou obchodů, ale není to tam takhle útulné.

„Ehm, tati?“ Právě bojuju s kotoučkem lepicí pásky. Je těžké najít konec a prsty mám v tom chladném večerním vzduchu nešikovně. „Hele, respektuju náš rodinný podnik, ale mohla bych si dát na chvíli pauzu a jít se podívat za holkama?“

Jsem už se svou rodinou u našeho stánku dobré dvě hodiny a provozujeme tu Wrap Music. A ještě než mi začnete vykládat, že se to píše „rap“, tak vám řeknu, že nejde o rapování. Je to od slova „wrap“, balit, protože zpíváme koledy, zatímco balíme lidem dárky do doma vyrobeného balicího papíru, a lidi nám za to dávají peníze. Loni jsme vybrali spousty peněz na útulek pro miniaturní poníky, které už lidi nechťejí, protože moc narostli nebo mají problémy s nohama nebo si majitel uvědomil, že nemůže poníka chovat na dvorku. Poník Soprano, maskot našeho města, je taky z toho útulku. Je to nejpopulárnější osoba v Sunnystreamu a ano, počítá se jako osoba, i když je to mini koník, protože fakt má svou vlastní osobnost. Bude teď určitě tam, kde je na vánočním trhu vždycky: bude předstírat, že je sob táhnoucí Santovy sáně v Severním Polaroidu – to je takový santovský fotostánek, který každoročně provozuje Bella.

„Ale vždyť jsme ještě nezpívali ‚Tichou noc‘,“ řekne můj táta a zní to trochu ublíženě. Přitom se snaží zabalit plyšovou chobotnici. „A ty máš přece Wrap Music ráda.“

To je pravda, ale taky DOOPRAVDY chci vidět svoje kamarádky – chci je všechny dohromady obejmout a vzít jejich tváře do dlaní. Víím, že tu jsou všechny – Sofi je u stánku s perníčky, Maki se svými rodiči prodává starodávné ozdoby z jejich obchodu se starožitnostmi, Bella komanduje Santu – ale ještě jsem je neviděla. Když mě někdy napadne, jak by se mi žilo bez nich, mám pocit, že nemůžu dýchat.

Už je to moc dlouho. „Tak ještě dvě písničky?“ zeptám se táty. „A přinesu ti nějaké perníčky od Sofi.“

„No tak zazpíváš ‚Ó, křesťané věrní‘ a duet s Gwynnie. Ve stáji na slámě,“ začne se mnou smlouvat.

„Nee,“ zaupím. „Cokoliv, ale tohle ne.“ Gwynnie je jediná Powellová s naprostým hudebním antitalentem. Mamka (která se – a to je zajímavé! – učila na operní zpěvačku, když otěhotněla s Tally) se ji snažila naučit zpívat čistě. Ale je to, jako by Gwynnie slyšela něco úplně jiného – jako by její písničku hráli na jiné planetě nebo někde v paralelním vesmíru. Je mi jí líto, jenže ona je tak sebejistá (ve zpívání, v čemkoliv), že je to vlastně hrozně otravné.

„No tak běž,“ povzdechne si dramaticky. „Opusť mě! Třeba mi to bude jedno.“

Dám mu pusu na tvář a máma se zrovna vrací ke stolu s tácem, na kterém jsou čtyři horké čokolády z Mikieho stánku.

„Půjdu najít holky,“ řeknu jí. „To jen pro případ, že bys hledala domov pro tyhle čokolády.“

„Musím ti říct, že jsem na ně čekala dobrých dvacet minut ve frontě,“ odpoví. Pak se jí na tváři objeví široký úsměv. „Ale není nikdo, komu bych je dala radši. Tak šup, utíkej.“

„Mohla bys je prosím tě ještě chvilku podržet?“ poprosím ji a honem napíšu textovku ALTÁNEK! ŠUPEM ŠUP! TEĎ HNED! Pak dám mamce pusu na tvář. Je to fajn, být zase s nimi, i když někdy taky umí být otravní. Teta Claire je cool a umí mi úžasně udělat vlasy, ale moji rodiče jsou... no, prostě jsou to moji rodiče, chápete, co chci říct? Je to, jako by můj život v Clives byl milion mil daleko od jejich trapných vtípků a filmových maratonů a silných, hřejivých paží.



Dokonce i pro tak nadanou překážkářku, jako jsem já, je docela těžké proplétat se davem s tácem v rukou, je tu šíleně lidí. Málem ho vyklopím, když se prodírám mezi stánkem s cukrovím Sookie La La a obchůdkem s názvem Už žádné vločky, kde Punk Sherman prodává svůj vlastní protilupový šampon. Punk Sherman je přítel Belliny mámy – i když – jsou vlastně ještě spolu? Už o něm nějakou dobu nemluvila.

Konečně se mi podaří projít uličkou a támhle už jsou – všechny moje holky, jsou tam pod světýlky a všechny mají na hlavě čepici. Maki se houpe na stropním trámu altánku. Sofi sedí na schodech s Togsleym, svým mopsem, na klíně. Bella stojí vedle ní a mračí se do svých poznámek.

Když je tam vidím pohromadě, je to, jako by se černý mrak, který nade mnou visel celé pololetí, proměnil v duhu. Cítím se tu úplně jinak než v Clives – tam si připadám jako podvodnice, která tam nepatří. Usměju se. „Jsem tu!“ vykřiknu. „Pojďte se obejmout!“

Jenže než stihnu položit tác, někdo se vynoří hned za mnou a řekne: „Ahoj všichni.“

Otočím se a uvidím holku, vysokou, světlovlasou, s usměvavýma hnědýma očima a šíleně pytlovitým broskově oranžovým svetrem, ozdobeným kouskem švýcarského sýra. Holku, kvůli které jsme se o minulých prázdninách s Bellou hrozně pohádaly, protože o ní nedokázala přestat mluvit, což bylo šíleně otravné. Srdce mi poklesne. Je to Bellina kamarádka ze školy. Je to –

„Ahoj, Matildo!“ řeknu a podám jí horkou čokoládu. Štve mě, že nám tu narušuje vzácnou chvílku mezi kamarádkami, ale taky vidím, že vypadá docela nervózně, a tak se na ni zešíroka usměju. „Jak se máš?“

„Ahoj, Lolo. Ne, to je v pohodě, nech si ji pro sebe,“ mávne odmítavě na horkou čokoládu, když si uvědomí, že mám jen čtyři.

„Můžeš si vzít moji,“ zvolá Maki, která dá před čokoládou kdykoliv přednost karamelu.

„Díky, Maki,“ řeknu, rozdám ostatním čokolády a usadím se vedle Sofi. Togsley se na mě podívá, jako by říkal: „Hele! Tebe jsem dlouho neviděl!“ Poškrábu ho za uchem. „Jak je, Togsy?“ zeptám se ho. „A co vy, holky?“

„Matilda tu bude přes prázdniny,“ vysvětluje Bella.

(COŽE?!? Celé prázdniny?!?)

„Díky za pití,“ dodá, „i když příště byste si mohly donést svoje hrnky, protože...“

„Jednorázové kelímky zabíjejí planetu!“ dořekneme všechny společně, protože jsme to už tolikrát slyšely. Bella má pravdu (jako vždycky), ale když jde o záchranu planety, bere to *fakt vážně*.

Matilda se zasměje a její smích zní – bez legrace – jako mince ponořené v medu – zvonivě a bohatě.

„Takže ty tu budeš, ehm, *celé* prázdniny?“ zeptám se jí. Belle většinou vadí, když za ní někdo přijde domů, mají to tam malé a pár oprav by taky neuškodilo. To teda s Matildou musí mít dost důvěrný vztah, když snese, aby u nich byla dva týdny v kuse.

„Jo,“ odpoví Matilda. „Doufám, že to není problém. Slibuju, že se budu snažit nepřekážet.“

„To je bezva, že tu jsi,“ řekne Sofi a přitom se snaží zabránit Togsleymu v olizování svého kelímku.

„Loli, mohla bys mě prosím tě při tomhle vyfotit?“ poprosí mě Maki. Přitáhne se ke stropnímu trámu altánku, zvedne nohy a roztáhne je do provazu mezi smyčkami

světýlek. Od té doby, co si zlomila žebra, začala Maki postovat na Instagram fotky, jak se dává dohromady, aby inspirovala ostatní gymnastky a gymnasty, kteří se třeba taky zranili.

„Jasně.“ Když stoupám po schodech, všimnu si, že Bella má na sobě tričko s jednou hodně hustou kapelou, kterou miluje Tally – jmenují se Huckle Roses. Tý jo! Jako bych byla v národním parku a narazila na vombata v malém kovbojském kloboučku. Jsem z toho zmatená.

„Pěkné tričko!“ prohodím, když fotím Maki z různých úhlů. Teda ta má ale sílu!

„To mi sehnala Matilda. Docela dost je poslouchám,“ řekne Bella.

Odkdy má Bella čas poslouchat hudbu?! Každá vteřina jejího dne je přece naplánovaná a pečlivě rozvržená na studium a mimoškolní aktivity a boj proti změnám klimatu. A kde se Matilda dozvěděla o Huckle Roses?! Vzadu v krku pocítím hořkost. Tenhle pocit mívám často, když jsem s Tally. Snažím se to spolknout, protože jak vždycky říká moje máma, žárlivost je neplodná emoce.

„Jsou úžasní,“ řeknu nadšeně. „Trochu temní. A zpěvák nosí ty stylové zombie kontaktní čočky.“

„Já pořád dokola poslouchám poslední album RexRoy,“ řekne Sofie. „Je *strašně* super.“

„CO?!“ vyhrkne s Maki obě najednou.

RexRoy je skupina mého bratra a teď je popravdě poslouchá hodně lidí, protože měli písničku v rádiu. Ale dokonce ani já jsem ještě neslyšela jejich nové album, které zatím nemají úplně nahrané. A Sofie většinou bývá nemožná, co se týče hudby. Netušila jsem, že má vůbec sluchátka. To je fakt divný.

„Kdes tu nahrávku sehnala?“ ptám se. „Vždyť ještě není hotová.“

„Při nakupování jsme s Patrikem narazili na Rishiho a on mi pak poslal poslední verzi,“ odpoví.

Patrik býval Graciin nejlepší kamarád. Mezi námi, je trošku mimoň.

„A ona to pak poslala mně,“ řekne Bella. „Taky je poslouchám. Líbí se mi písničky na texty básní Edgara Allana Poea. Hrozně hluboké.“

„No a mně to neposlal nikdo,“ řeknu rozhořčeně.

„Kámo, vždyť je to tvůj brácha,“ řekne Maki. „Proč ti to neposlal *on*? Řekla jsi mu?“

„Ne...“ odpovím a v sebeobraně dodám: „Měla jsem moc práce.“

„No jo. Jak to vlastně dopadlo s tím tvým velkým školním projektem?“ ptá se Sofie.

Mlčím. Měla bych... budu mít vůbec odvahu? Říct jim o tom, co jsem minulý týden provedla v Clives?

Jak se ukazuje, netroufnu si. Nikomu to neřeknu. Nikdy. Tečka.

„Asi v pohodě,“ pokrčím rameny. No tak fajn. Stala se ze mě lhářka! „Holky, pojdte si vyfotit selfie,“ navrhu, když Maki seskočí z trámu. „Dejte někdo kulicha Togsleymu.“

Bella si strhne čepici, aby mu ji mohla dát na hlavu, a já zažiju druhý velký šok tohoto večera...

Ostříhala si vlasy!

Tak to je fakt něco. Bella nosila stejný účes snad od té doby, co jí narostly vlasy – vždycky je měla dlouhé a rovné. Je vůbec možné... že by se ze superšprtky Belly stala najednou *cool* holka? Proto jsem o ní v tomhle pololetí tolik neslyšela? Docela by to zapadalo k těm Huckle Roses.

Je snad už moc hustá na to, aby se s námi dál kamarádila, teď když má Matildu?

„Řekněte gorgonzola!“ vykřikne Sofi, když nastavuju telefon a fotím.

Když je fotka hotová, mačkáme se nad mobilem, abychom se viděly. Bella si na záběru dává vlasy za ucho a vypadá to, že je hrdá na svůj účes. Maki šilhá a vyplazuje jazyk. Togsley olizuje tvář Sofii. Matilda se usmívá, ale trochu stydlivě, jako by si nebyla jistá, jestli k nám patří. A já? Já se mračím, jako bych si právě v tu chvíli uvědomila, že se moje celoživotní kamarádka proměnila v někoho úplně jiného – a není to dobrý pocit.

# KAPITOLA 3

„Říká se tomu lob,“ vysvětluje Bella, když vidí, jak  
„Řívím na její vlasy. „Nebo taky long bob.“

„Já vím, co to znamená,“ odpovím mrazivým tónem –  
ale hned si to uvědomím. „Vypadá to fakt dobře,“ řeknu jí.

Dobře je slabé slovo. Vypadá to neuvěřitelně – šik a so-  
fistikovaně. Vlasy jí rámuje obličej a drží v naprosto doko-  
nalém tvaru, který jí dělá o něco starší. Vypadá to dospěle.  
Vypadá to *draze*.

„Kdo to dělal?“ ptám se. Jsem zvědavá, protože Bella  
a její máma nemají moc peněz. Bellina máma je docela  
známá umělkyně, ale „chová se poněkud nezodpovědně  
ke svým financím“, jak by řekla Bella. To znamená, že když  
dostane peníze za některý ze svých obrazů, hned je utratí.

„Matildina máma nás vzala na jedno místo,“ řekne Bella,  
a když se podívám na Matildu, vypadá to, že se cítí trapně.

U Matildy je jedna zvláštnost: jedna z jejích maminek  
(má dvě) je slavná filmová herečka. A tím myslím *fakt super*